

Вълкъ и Лъсица.

Лъсица какошки че яде,

Това го знае всѣкий;

Веднашъ се тя наjala найдобрѣ =

И тамъ,

За гладно време беки,

Оставила кужемити запасъ. —

И ситна — ситна, наспорена.

Да си подрѣмни до купена.

Тя легнала, — на тойзи часъ

Вълкътъ на гости по вечера.

Языкъ исплѣвилъ, иди.

„Кумичке — Злѣ“! Захваща той,

„Незнаешъ мойтъ ти обиди —

„Отъ кучешкия клѣтий сой:

„Ни кокалче да изнамѣря

„Да си похапна не можахъ,

„И отъ нощесъ,

„Цѣлъ, вѣрвай, день и днесъ

„Салъ ходя, риця. не добивамъ, —

„На около се салъ облизвамъ.

„Да знаешъ, колко огладняхъ! =

„А тѣзи псета, тѣй проклѣти,

„Като че бѣхъ салъ наети,

„Да не ми нищичко даджтъ,

„И тѣй на сила уморятъ.

„Стоятъ пастири и не спятъ,

„На кучета уйдисватъ — луди.

„Наистинна? — „Ами“! — „Горкийтъ! —

„Превзѣли сж ги, види се, полуди. —

„Я, куме, посѣдни, — сайбийтъ

„Приготвилъ тукъ сенце, хапни